

trimonii, non autem castitas. vi, 492, n. 11; 503, n. 47; 504, n. 51.
 Virginitas, sicut et omnis virtus moralis in medio consistit, et quomodo. vi, 528, n. 17, vide humilitas, pœnitentia et virtus moralis.
 Virginitas ut virtus interna est resurgit in pœnitente quoad suum formale, licet quoad suum materiale restaurari non possit. vi, 545, n. 44; 744, n. 25.
 Virginitas, vide votum.

VIRGO.

Virgo, vide aureola.

VIRTUOSUS.

Virtuosus quomodo debeat operari propter ipsam virtutem, et quomodo intelligatur in hoc ly propter. v, 779, n. 59.

VIRTUS.

Virtutes quænam dicantur partes potentiales justitiæ. iii, 522, n. 2.
 Virtus, et vitium etiam in genere morali opponuntur contrarie. v, 693, n. 7, vide vitium actus moralis.
 Virtus inferior etiam dat meritum actui præter meritum quod dat virtus superior imperans. v, 774, n. 37.
 Virtus est habitus electivus, cujus actus est electio, quæ circa media versatur. vi, 69, n. 35.
 Virtutes morales, vide charitas, habitus, meritum et præmium.
 Virtutes supernaturales dividi possunt penes differentias in esse naturæ, et in esse morali. vi, 43, n. 33.
 Virtus intellectualis non potest subjici falsitati. vi, 430, n. 8.
 Virtutis definitio traditur. vi, 382, n. 1.
 Virtutis genus est habitus. vi, 374, n. 8.
 Virtus dicitur a philosopho esse ad aliquid non secundum esse, sed secundum dici, aut transcendentaliter, sicut etiam vitium. vi, 375, n. 40.
 Virtus non potest inclinare ad malum tamquam principium mali, ut mali formaliter, nec mali entitative tantum sumpti, si

virtus consideretur physice, et entitative solum, sive etiam moraliter. vi, 389, n. 8.
 Virtute potest aliquis male uti tamquam obiecto, non vero tamquam principio illius mali usus. vi, 389, n. 8; 402, n. 45.
 Virtus non concurret ad actum malum ex circumstantia extrinseca, vel ignorantia culpabili, bene tamen ad actum ex ignorantia invincibili, et inculpabili. vi, 393, n. 17.
 Virtus dat perfectionem potentiæ in ordine ad bonum simpliciter. vi, 398, n. 33.
 Estque ultimum potentiæ, et perfectum habet opus. vi, 421, n. 18; 429, n. 45.
 Virtutem esse formatam regulis prudentiæ est essentiali ipsi: esse vero formatam charitate, religione, vel justitia legali, est accidentale. vi, 399, n. 35, 36.
 Virtutem non exercet, nec illa utitur, qui ex aliquo malo fine facit opus bonum: et hoc quomodo verificetur in illo, qui credit revelata a Deo vana gloria, vel alio pravo motivo. vi, 404, n. 42.
 Virtus simpliciter non est in intellectu, sed in voluntate: et quid sit virtus simpliciter, et virtus secundum quid. vi, 405, n. 3.
 Virtus simpliciter etiam est in intellectu, ut moto a voluntate. vi, 409, n. 16.
 Virtutes quæ moderantur passiones non manent in anima separata, nisi radicaliter tantum. vi, 428, n. 41; 507, n. 60.
 Virtus principalior poni debet in potentia principe imperativa, quando imperat erga alios, non autem quando imperat sibi: tunc enim difficultas est magis in obediendo. vi, 430, n. 48.
 Virtus ut detur in aliquo non sufficit actus conditionatus, si circa materiam impossibilem tali subjecto versari debet. vi, 508, n. 62.
 Et a qua virtute talis actus conditionatus elici debeat. vi, 508, n. 62.
 Virtutes quæ supponunt aliquod malum in subjecto, ut pœnitentia, non possunt elicere actus doloris in statu innocentia, nec beatitudini, sed sufficit quod eliciant electionem, seu gaudium de dolore habito peccati, vel possibili haberi, et hoc in tantum facere possunt, in quantum subjecta talium virtutum habent naturam capacem peccati, licet non possint illud habere ratione status. vi, 508, n. 62.
 Virtus est in medio, et in ultimo secundum diversas considerationes. vi, 528, n. 15.
 Virtus quamvis desit materia circa quam versetur, si tamen subjectum est capax talis virtutis, potest esse in illo, et elicere actum electionis internæ, et promptitudinis animi ad exercendum se in tali mate-

ria si occurreret, et sic magnificentia in paupere, et virginitas in corrupta possunt esse quoad formale virtutis. vi, 539, n. 25.
 Virtus perfecta, et imperfecta specie differunt, et secunda non est habitus, sed dispositio. vi, 544, n. 39.
 Virtutes sunt inæquales in perfectione essentiali, et illæ sunt majores, quæ magis accedunt ad rationem. vi, 428, n. 43, vide virtus moralis.
 Quæ virtus sit perfectior in quolibet genere virtutum tam theologiarum, quam moralium, et intellectualium, vide charitas et justitia, sapientia.
 Virtutis medium, vide medium.
 Virtutis præceptum, vide præceptum.
 Virtutes acquisitæ amissa gratia, et prudentia per peccatum manent quoad entitatem, sed non quoad statum virtutis. vi, 383, n. 32.
 Virtutes acquisitæ sufficiunt absolute, et simpliciter ad implenda mandata in materiis moralibus, sed non connaturaliter, et proportionate ad finem supernaturalem. vi, 524, n. 35.
 Virtutes acquisitæ perfectæ connexæ sunt inter se. Et intelligitur de virtutibus secundum modum, et statum quo sunt posibles: nam non omnes sunt posibles pro omni statu, sed tantum pro aliquo, et aliæ sunt impossibiles aliquibus subjectis. vi, 539, n. 24, 25.
 Virtutes acquisitæ ut connexæ sint, debent esse perfectæ, id est, inclinantes ad bonum illius, virtutes ex ipsa honestate virtutis, et tali regulatione prudentiæ, quod nullo modo velit oppositum facere: non autem requiritur quod sint perfecte in gradu heroico ut sint connexæ. vi, 543, n. 34.
 Virtutes acquisitæ in statu puræ naturæ possunt esse perfectæ sine charitate; in statu vero peccati manent in ratione virtutis imperfecte, induendo rationem dispositionis, et amittendo rationem habitus, et sic mutantur essentialiter. vi, 550, n. 58.
 Virtutes infusæ in eodem subjecto subjectantur proportionaliter, ac acquisitæ. vi, 569, n. 6, vide pœnitentia, virtus, virtus moralis et virtus theologica.
 Virtutes infusæ morales dantur, oppositumque asserere non est erroneum, licet negare pœnitentiam esse infusam, sit proximum errori, propter decisionem Tridentini. vi, 509, n. 1.
 Virtutes infusæ morales versantur circa eandem materiam, ac virtutes morales acquisitæ, sunt tamen distinctæ speciei ab

istis, quia sub altiori motivo procedunt, scilicet consecutionis vitæ æternæ. vi, 518, n. 29.
 Virtutes infusæ morales omnibus justificatis infunduntur. vi, 520, n. 32.
 Virtutes infusæ non requiruntur absolute, et simpliciter ad servanda mandata in materiis moralibus, sed ut serventur connaturaliter, et proportionate ad finem supernaturalem. vi, 524, n. 35; 522, n. 36.
 Virtutum infusarum actus frequentati non generant habitum acquisitum, sed disponunt physice ad augmentum præcedentis, vel moraliter meritorie. Tales tamen actus disponunt ut circa eandem materiam operari possit ex motivo naturali, et per habitum virtutis acquisitæ. vi, 522, n. 37.
 Virtutes infusæ morales connexæ sunt cum theologiceis, et e contra: et ipsæ etiam inter se. vi, 534, n. 40.
 Virtutum infusarum actus supernaturales sunt specificæ, et quoad substantiam, indigentque auxilio supernaturali. vi, 764, n. 13; 766, n. 17, vide supernaturalitas.
 Virtutum istarum actus quoad vitalitatem sunt supernaturales, cum procedant a potentia vitali ut elevata, et elevatio sit tota ratio, et virtus agendi. vi, 560, n. 48.
 Virtutum istarum actus ut diligere, et credere, quo sensu dicantur a D. Thoma esse supernaturales quoad modum, 2-2, quæst. articulo ad tertium, cum tamen ibi dicat quod miracula facere, et actus prophetiæ sint supernaturales quoad substantiam. vi, 563, n. 25.
 Virtutes morales an dentur in Angelo, vide Angelus.
 Virtutes morales tam acquisitæ, quam infusæ non augentur extensive. vi, 305, n. 33, vide extensio.
 Virtutes non possunt unico actu generari, sed pluribus. vi, 345, n. 4, vide ars, habitus, opinio, scientia et vitium.
 Virtutes morales excedunt habitus intellectuales in perfectione non substantiali, et specifica (in hac enim præstantiores sunt istis) sed quoad denominationem virtuosi et boni, quæ se tenet ex parte subjecti. vi, 382, n. 31; 477, n. 2.
 Virtutes morales sunt habitus operativi essentialiter, et formaliter, et ut in linea morali. vi, 385, n. 4.
 Virtutes morales ut temperantia, et fortitudo subjectantur in appetitu sensitivo; et in voluntate etiam subjectantur habitus ad dirigendum, et imperandum appetitui ut moderatas passiones eliciat. vi, 417, n. 3; 419, n. 12.

Non tamen tales habitus voluntatis sunt virtutes, quia non habent intra voluntatem perfectum, et consummatum actum. vi, 421, n. 17; 428, n. 43.

Virtutes morales sunt in Christo, in beatis, et in statu innocentiae, quia licet in ipsis non sint, nec fuerint passiones moderandae, sunt tamen passiones moderatae, et ad hoc ponuntur tales virtutes. vi, 428, n. 44; 503, n. 49; 508, n. 62, 63; 568, n. 5.

Virtutes morales non dant felicitatem essentialiter, sed dispositive, vide felicitas.

Virtutes morales, et intellectuales univoce conveniunt tam in esse entitativo physico, quam in denominatione virtuosi, seu recte operativi. vi, 476, n. 9.

Dependentia autem virtutum moralium a prudentia est quoad exercitium, non quoad participandam rationem communem virtutis. vi, 478, n. 3.

Virtutum moralium distinctio tam essentialis, quam accidentalis ex pluribus capitibus oritur. vi, 484, n. 1.

Virtutes morales, quae sunt ad alterum, et non moderantur passiones, vide iustitia.

Virtutes morales, quae versantur circa passiones secundum Aristotelem sunt decem: sed adhibendo alias ex Tullio, Andronico, et aliis auctoribus, plures quam decem numerat S. Thomas. vi, 487, n. 3.

Virtutes morales sunt habitus electivi circa media; quae media possunt habere rationem finis proximi, et intermedii. vi, 515, n. 19; 536, n. 16; 538, n. 20.

Virtus omnis moralis consistit in medio propter rationem materiae regulabilis a prudentia. vi, 528, n. 14, vide medium.

Virtutes morales connexae sunt cum prudentia, et prudentia cum illis, quia haec supponit rectam intentionem circa omnes materias virtutum. vi, 532, n. 5.

Virtutes morales, quae versantur circa passiones non sunt undecim (ut in aliquibus codicibus 1-2, quaest. lx, artic. v, male notatur vitio impressionis) sed decem. vi, 487, n. 1.

Virtus moralis quae ad irascibilem pertinet nobilior est, quia magis accedit ad rationem, quam virtus pertinens ad concupiscibilem. vi, 554, n. 4.

Virtus moralis quo sensu dicatur a D. Thoma, quod est nobilior in ordine ad actum, quam virtus intellectualis. vi, 560, n. 19, vide habitus intellectualis.

Et quomodo etiam dicatur a D. Thoma, quod virtus moralis est virtus simpliciter, et intellectualis secundum quid: et quod ratio virtutis magis convenit virtutibus

moralibus, quam intellectualibus. vi, 560, n. 19; 561, n. 20.

Virtutes morales quos actus eliciant in patria secundum D. Augustinum. vi, 569, n. 7.

Virtutes intellectuales, vide habitus intellectualis.

Virtutes intellectuales, et morales univoce conveniunt tam in esse entitativo, quam denominative in formalitate virtutis. vi, 477, n. 2.

Dependentia autem virtutum moralium a prudentia est quoad exercitium, non quoad participandam rationem communem virtutis. vi, 480, n. 4.

Virtutes intellectuales non sunt connexae neque inter se, neque cum virtutibus theologis, aut moralibus, excepta scientia, quae connectitur cum habitu principiorum, non e contra, et prudentia cum virtutibus moralibus. vi, 539, n. 23.

Virtutes intellectuales regulant morales, et ideo morales, quae magis accedunt ad rationem perfectiores sunt. vi, 559, n. 15.

Virtutes theologicae non augentur extensive. vi, 305, n. 33, vide infusio.

Virtutes theologicae infusae sunt a Deo, et habitus. vi, 509, n. 1.

Essequae infusas has virtutes est de fide. vi, 512, n. 9, vide poenitentia.

Virtutes theologicae cum habeant pro materia circa quam versantur ipsum Deum, non consistunt in medio ex parte illius, bene tamen per accidens ex parte subiecti, et ex parte objecti secundarii. Et potest in illis esse extremum per defectum, et excessum. vi, 530, n. 21.

Virtutes omnes theologicae non sunt connexae inter se necessario, bene tamen in homine iusto, nec connectuntur cum intellectualibus, aut moralibus acquisitis. vi, 532, n. 2.

Bene tamen cum virtutibus moralibus infusis, et e contra istae cum illis. vi, 532, n. 3.

Virtutes theologicae sunt perfectiores omnibus aliis virtutibus, et donis Spiritus sancti, propter rationem objecti, quod est Deus directe, propter rationem disponendi, et movendi ad ultimum finem. vi, 556, n. 8; 600, n. 56; 627, n. 67; 740, n. 32.

Virtutes cardinales ideo tales dicuntur, et sunt, quia versantur inter virtutes morales circa principalem materiam. vi, 489, n. 2.

In qua materia modus, et formalitas procedendi debet maxime attendi. vi, 490, n. 8.

Et principalitas fundamenti, seu initii aliarum virtutum moralium; sicque cardina-

es dicuntur a similitudine cardinis ostii, quod in virtutibus theologis non invenitur. vi, 660, n. 3; 581, n. 40.

Virtutes cardinales non sunt principaliores aliis multis virtutibus principalitate absoluta, bene tamen principalitate respectiva, et in ordine ad electionem mediorum. vi, 495, n. 20; 501, n. 41.

Virtutes cardinales conveniunt cum aliis virtutibus univoce in ratione quidditativa, et entitativa; analogice vero in ratione regulativa, seu causativa. vi, 495, n. 21.

Virtutes cardinales aliquae sunt species infusae, ut fortitudo, et prudentia (quae non est circa gubernationem aliorum, nam quae est circa aliorum gubernationem tres species habet; de quo vide prudentia) aliquae vero sunt subalternae ut iustitia, et temperantia. vi, 492, n. 41; 500, n. 36.

Virtutes cardinales tantum sunt quatuor, et quare. vi, 498, n. 28.

Virtutum cardinalium principalior est prudentia. vi, 497, n. 25, vide prudentia.

Virtutes cardinales dividuntur a D. Thoma ex Plotino, et Macrobio Platonicis, in virtutes exemplares, politicas, purgatorias et purgati animi. vi, 502, n. 44.

Virtutes architectonicae dicuntur illae, quae sunt principaliores, et imperant aliis. vi, 497, n. 26.

Virtutes exemplares, vide exemplares virtutes.

Virtutes politicae, vide politicae virtutes.

Virtutes purgatorie, vide heroica virtus, purgati animi virtutes et purgatorie virtutes.

In virtutibus theologis idem est finis ultimus, et objectum proximum, materialiter tamen et identice. vii, 13, n. 24.

Virtus superior aliquando perficit inferiorem, et communicat illi modum operandi ultra suum proprium specificum. vii, 32, n. 23.

Virtutes etiam supernaturales possunt ferri in aliquid quod apparet bonum, licet in re non sit. vii, 75, n. 51.

Virtutes theologicae praesupponuntur ad virtutes morales, et ad dona Spiritus sancti. vii, 82, n. 8.

Virtutes morales manent in beatis, etiamsi illarum materia deficiat. vii, 111, n. 15.

Ad rationem virtutis stricte, et essentialiter sumptae, non requiritur quod ponat in ultimo perfectionis debite potentiae, sed terminum suae materiae. vii, 346, n. 2.

Virtute potest quis male uti tamquam objecto, non autem tamquam principio. vii, 349, n. 7.

Et hoc potest contingere dupliciter. vii, 349, n. 7.

Virtus theologica respicit ut objectum bonum divinum. vii, 350, n. 11.

Quod nulli alteri virtuti competit. vii, 351, n. 13.

Quod intelligendum est tam de ratione formali, quam de objecto materiali immediato. vii, 351, n. 13.

Virtutes theologicae per se loquendo non habent medium, per accidens autem possunt illud habere. vii, 352, n. 14.

Virtutes autem morales per se consistunt in medio. vii, 352, n. 14.

Virtutes theologicae tantum sunt tres. vii, 354, n. 1.

Virtus manere potest quoad actum conditionalem, si sit conditionalis propter absentiam materiae in qua exercetur illa virtus. vii, 362, n. 10.

Secus autem si sit conditionalis actus propter incapacitatem subiecti. vii, 362, n. 10.

Virtutes infusae augentur ad augmentum charitatis. vii, 435, n. 4.

Virtus acquisita non habet immediatam oppositionem cum peccato actuali. vii, 466, n. 23.

Stat optime quod aliqua virtus non sit una, et tamen sit virtus specialis. vii, 589, n. 19.

Eadem ratio formalis virtutis, quae respicit rationem creatoris, respicit etiam rationem dominii. vii, 659, n. 15.

Virtus quae ponitur in creatura ad solvendum debitum creationis, respicit Deum formaliter ut creatorem. vii, 660, n. 17.

Virtutes quae sunt ad alterum, diversificantur secundum diversam rationem debiti formaliter respectam. vii, 661, n. 19.

Virtutes quae respectu hominum distinguuntur specie, adunantur in una virtute religionis respectu Dei. vii, 661, n. 21.

Virtus existens in una potentia non solum potest imperare aliam, sed elicere actum alterius potentiae. vii, 664, n. 1.

Ad hoc autem imprimit ei aliquid reale. vii, 664, n. 1.

Virtus qua colitur Deus et proximus, non est eadem. vii, 673, n. 1.

In virtutibus moralibus quomodo accipiatur medium. vii, 689, n. 29.

Virtus religionis, vide religio.

Virtus pietatis, vide pietas.

Virtus fidelitatis, vide fidelitas.

Ubi est diversum debitum variatur virtus. vii, 82, n. 4.

Virtutes quomodo distinguantur a donis. vii, 85, n. 16.

Virtutes existentes, in patria habent pro

materia proxima actum in præparatione animi exercendum in materia, quam in via habuerunt. viii, 86, n. 17.
 Virtus ordinat hominem immediate circa finem supernaturalem. viii, 216, n. 8.
 Virtus instrumenti entitative erit corporea, si instrumentum fuerit corporeum. viii, 433, n. 43.
 Virtus spiritualis per modum permanentis non potest recipi in aliquo corporeo. viii, 446, n. 34.
 Virtus faciendi miracula non est in humanitate Christi permanenter, sed per modum transeuntis. viii, 447, n. 38.

VISIO.

Visio Dei representat totam perfectionem Dei. i, 631, n. 29.
 Visio addit solum supra simplicem intelligentiam ordinem ad existentiam physicam objecti terminativi. ii, 477, n. 2.
 Ea quæ per visionem attinguntur, ut existentia sunt, etiam attinguntur a scientia simplicis intelligentiæ, non præcise in ratione suæ quidditatis considerantur. ii, 477, n. 2.
 Negatio existentiæ non est objectum visionis, sed potius oppositum illi, cum visio per se loquendo versetur circa coexistentiam. ii, 481, n. 9.
 Visio beata habet summam immaterialitatem inter omnes res creatas. ii, 102, n. 5.
 Visio beata dicitur vita æterna, non solum quia durabit sine fine, nam hoc modo etiam vita damnatorum erit æterna, sed quia intellectus non habet per illam visionem mutabilem vitam. ii, 102, n. 5.
 Visio beatifica elevat Angelum ad altiorem modum operandi et essendi, quam sit in suo esse naturali, redditque illum deiformem, et modo divino, et superioris ordinis operantem. ii, 104, n. 8.
 Visio beatifica nullam admittit variationem etiam accidentalem in ipsa ratione visionis, quantum est ex natura sua. ii, 104, n. 9.
 Visio beatifica simul posita in subjecto, non potest crescere, aut minui, neque quantum ad extensionem, neque quantum ad intensionem, alias non poneret in ultimo termino, nec beatificaret sufficienter, sed posset aliquid amittere de eo quod habet, vel admittere quod non habet. ii, 104, n. 9.
 Visio beatifica tam in genere entitativo,

quam in genere intelligibili, et in quantum visio potest admittere aliquam mutabilitatem, et quomodo. ii, 105, n. 10.
 Visio animæ Christi est perfectissima, et simplicissima, atque etiam cæteris immutabilior, et uniformior, in quantum unica existens complectitur omnia quæ diversis visionibus aliorum beatorum videntur, et ultra illam non est alia quæ plura complectatur, et modo simpliciori. ii, 106, n. 12.
 Visio beata est immutabilior quam duratio substantiæ Angeli quæ mensuratur ævo. ii, 109, n. 20.
 Visio beata est minus capax accidentalis mutationis, quam duratio substantiæ Angeli, et immediate conjungit intellectum ipsi Deo, quod non facit duratio Angeli. ii, 709, n. 20.
 Visio beata licet sit accidens, et dicatur inferior ratione entis ipsa substantia Angeli, tam in mensuratione, et uniformitate, est simplicior quam substantia Angeli, et quomodo. ii, 110, n. 21.
 De fide est Deum videri in alia vita, clara et intuitiva visione. ii, 155, n. 3.
 Quando Genes. xxxii dicitur quod : *Jacob vidit Dominum facie ad faciem*, certum est quod non est sermo de visione Dei in se ipso, sed in Angelo qui luctabatur cum illo, quia Angelus personam Dei gerebat. ii, 157, n. 10.
 Quando dicitur, quod Moyses loquebatur cum Domino : *Ore ad os*, et Exod. xxxiii : *Facie ad faciem* non designatur visio Dei clara in se, sed excellentior quædam visio prophetica, quæ fuit communicata Moysi. ii, 157, n. 10.
 Eunomius et Anomæi asserebant se ita comprehendere Deum, sicut Deus seipsum, et loquebantur de visione comprehensiva. ii, 258, n. 13.
 Angeli in natura assumpta Verbi, non solum habuerunt visionem, sed etiam comprehensionem, non quidem ipsius Dei, sed naturæ assumptæ. ii, 241, n. 6.
 Intellectus creatus potest pertingere ad visionem Dei, ratione desumpta, ex desiderio videndi Deum. ii, 174, n. 1.
 Non datur in nobis appetitus innatus ad claram visionem Dei in se ipso. ii, 176, n. 7, 8.
 Non potest homo habere appetitum elicatum efficacem ordinis naturalis ad visionem Dei et in se ipso, loquendo de visione Dei particulariter et in se ipsa sumpta, non vero ut includitur in ratione boni, in communi, et in confuso. ii, 177, n. 10.
 Ad finem, qui est divina visio non potest dari habitudo ex ipsa natura, neque effi-

cax appetitus, quia secundum virtutem naturæ non potest pertingere ad illum. ii, 777, n. 10.
 In visione beatifica non datur secundum, et tertium medium, sed solum invenitur primum, quod est ipsum lumen, quod dicitur ipsa similitudo ex parte potentiæ, quia se habet ut virtus proportionata et determinata ad illam visionem. ii, 188, n. 13.
 Divina essentia unita concurrit efficienter ad visionem eliciendam ut principium quo objectivi semotis imperfectionibus. ii, 22, n. 16.
 Beati ex vi visionis beatificæ non formant verbum, neque in ratione imaginis representantis, et reddentis objectum intellectum in actu, neque in ratione locutionis manifestantis objectum, neque inadæquate, et partialiter representans attributa divina cum aliqua distinctione, aut creaturas prout in Deo. ii, 226, n. 6.
 Per visionem Dei in se ipso habetur vita æterna. ii, 239, n. 3.
 In visione intellectus non concurrit instrumentaliter, sed habet se ut causa principalem operantem tamen ex virtute participata. ii, 270, n. 34, vide instrumentum.
 In visione beata intellectus operatur per potentiam obedientialem ad operandum non solum ministerialiter ut motus et principaliter, ut assimilans sibi effectum. ii, 272, n. 37.
 Visio Dei primo est intuitiva, et immediata in se; secundo, est quidditativa; tertio, est beatifica. ii, 312, n. 8.
 Visio intuitiva Dei duas exigit condiciones in Deo, quæ non eodem modo, se habent in creaturis, alteram ex parte medii, alteram ex parte rei visæ. ii, 312, n. 9.
 Visio Dei non potest esse intuitiva circa existentiam, quin sit etiam quidditativa. ii, 312, n. 8.
 Visio imperfecta sive ex parte medii, sive ex parte ipsius objecti non requirit attingentiam omnium eorum quæ sunt in re visa. At visio perfecta, qualis est visio beata, non potest videri quoad an est, nisi etiam videatur quoad quid est. ii, 324, n. 29.
 Perfectior est visio absolute loquendo quæ attingit in Deo decreta libera, quam quæ non attingit; non quidem perfectione specifica, sed individuali. ii, 335, n. 16.
 Decreta libera cognoscuntur ex vi visionis divinæ essentiæ, dependenter ab ordinatione speciali divinæ voluntatis, quia vult hoc vel illud decretum in particulari illi, vel illi manifestari. ii, 337, n. 19.
 Dupliciter potest aliquid cognosci ex vi visionis divinæ, primo formaliter, secundo causaliter, et quomodo. ii, 337, n. 19.

Beati per ipsam visionem beatificam formaliter, qua attingunt divinam essentiam possunt in illa attingere creaturas, tamquam in causa, et medio prius cognito; non tamen attingunt omnes, sed plures vel pauciores, juxta majorem vel minorem penetrationem divinæ essentiæ. ii, 340, n. 8.
 In Concilio Senonensi damnatus fuit ille error, quod sancti non orant pro nobis, et declaratum fuit quod sancti cognoscunt orationes nostras. ii, 344, n. 15.
 Ad unumquemque beatum pertinet quod visione cognoscat ea, quæ pertinent ad statum suum. ii, 344, n. 15.
 Beati ex statu beatitudinis aliquid visione creatum cognoscunt. ii, 344, n. 15.
 Quidquid creatum cognoscitur ratione beatitudinis, non pertinet ad objectum primum beatitudinis, hoc enim necessario est increatum, sed ad objectum secundarium, et cognoscitur eadem visione qua ipsum primum. ii, 344, n. 15.
 Beati non comprehendunt Deum, sed solum quidditative vident, unde ex vi talis visionis non cognoscunt nisi quæ habent necessariam connexionem cum ipsa quidditate Dei. ii, 346, n. 18.
 Quando dicitur quod beati vident visione creaturas in Deo, ut in causa, non intelligitur solum nomine causæ attributum omnipotentia, sed omnia attributa, quæ suo modo ad creaturarum productionem et esse concurrunt. ii, 355, n. 35.
 Visio beatifica postulat videre Deum sicuti est, et attributa ejus ut sunt in se, et reales perfectiones quas dicunt. ii, 358, n. 7.
 Visio omnium creaturarum etiam in Verbo, est visio entis finiti. ii, 365, n. 26.
 Licet in visione divinæ essentiæ videantur omnia quæ Deus attingit scientia visionis, non sequitur comprehensio etiam ipsius scientia visionis, ut est in Deo. ii, 367, n. 30.
 Inæqualitas visionis ex solo lumine, ejusque diversitate desumenda est. ii, 386, n. 13.
 Tota ratio et virtus eliciendi proxime visionem est virtus supernaturalis luminis. ii, 386, n. 13.
 Diversitas intellectus nihil omnino conducit ad inæqualitatem visionis. ii, 386, n. 13.
 Visiones quæ de facto dantur non sunt specie essentiali diversæ. ii, 394, n. 3.
 Non datur in visione beatifica ratio formalis objecti primarii. ii, 396, n. 6.
 Ex diverso modo intelligendi objectum primum, scilicet creaturas in Deo, non do-

- test sumi diversa specificatio visionis. ii, 396, n. 7.
- Probabile est quod nec de potentia absoluta possint dari visiones specie distinctæ. ii, 398, n. 9.
- Non potest visio beatifica perfectionem aliquam individualement majorem accipere ex ipsa activitate naturali intellectus. ii, 399, n. 11.
- Visio beatifica non continetur sub visione angelica, vel humana, tamquam sub genere, licet pro subjecto materiali habeat hominem vel Angelum, sed in quantum conveniunt tam homo quam Angelus in una ratione potentiae obedientialis elevabilis ad videndum Deum. ii, 401, n. 13.
- Visio quidditativa Dei, est visio totius Dei, ita ut nihil ejus dicat quidquid est Dei, prout constituit Deum, ut habet esse in Deo. ii, 413, n. 16.
- Visio creaturarum in Deo non est pure contemplativa, sicut est visio, qua videt seipsum, sed etiam practica et causativa objecti creati. ii, 489, n. 9.
- Visio est dos animæ beatæ, non ut actus, sed ut habitus. v, 330, n. 18.
- Visio beata potest destrui ab agente supernaturali per suspensionem concursus, non per successionem formæ oppositæ. v, 302, n. 63.
- Visio beata an sit gratiæ proprietas quarto modo, vide lumen gloriæ.
- Visio Dei, quæ est in beatis, et quæ fuit in Paulo ejusdem speciei sunt. v, 294, n. 43.
- Visio beata æternitate participata mensuratur. v, 292, n. 40.
- Visio Dei ut actus est quomodo necessario ametur a beato. v, 286, n. 24.
- Visio Dei non se accommodat subjecto, sed potius elevat illud. v, 286, n. 26.
- Visio Dei per modum permanentis, et per modum transeuntis quid faciat. v, 263, n. 48.
- Visio Dei formaliter opponitur errori, radicaliter peccato. v, 269, n. 61.
- Visio Dei omne peccatum tollit tam actuale, quam habituale, et originale, et maculam peccati. v, 280, n. 41; 252, n. 45.
- Quod intelligitur permanenter visione data, non transeunt. v, 263, n. 48; 273, n. 71.
- Neque etiam cum illa visione compatitur peccatum veniale. v, 254, n. 26.
- Destruitque hæc visio omne dictamen defectuosum. v, 254, n. 26.
- Visio Dei datur a Deo cum gratia consummata. v, 119, n. 25.
- Visio Dei est vita æterna. v, 163, n. 3; 253, n. 23.
- Visio Dei in omnes actiones beati influit. v, 254, n. 26.
- Et cum plena universalitate. v, 254, n. 26.
- Visio beata non potest cessare. v, 253, n. 23, vide perpetuitas.
- Visio Dei non solum est speculativa, sed practica. v, 253, n. 24.
- Visio Dei est radix impeccabilitatis, et quare, et quomodo. v, 248, n. 13.
- Et sola hæc visio sine dilectione potest facere impeccabilem. v, 243, n. 44; 250, n. 17.
- Visio Dei est pars finis, et boni quatenus est adeptio, et finis quo. v, 141, n. 240.
- In quavis minima visione Dei salvatur beatitudo. v, 167, n. 12.
- Visio Dei in se nequit appeti ex effectibus naturalibus. v, 166, n. 11.
- Visio Dei increata nequit communicari beatis. v, 175, n. 15.
- Visio Dei est beatitudo formaliter, et essentialiter. v, 210, n. 34.
- Quod docet expresse D. Augustinus. v, 210, n. 34.
- Visio intellectualis vere, et proprie possidet Deum. v, 222, n. 58.
- Visio autem corporea non perfecte possidet objectum, et quæ sit disparitas. v, 222, n. 50.
- Visio intellectus licet dicat unionem intentionalem objecti, est tamen vera assecutio illius. v, 223, n. 21.
- Visio perfectior est dilectione. v, 238, n. 33.
- Carentia visionis Dei prout est damnatio æterna pejus malum est physice, quam odium Dei. v, 229, n. 39.
- Visio posita in lapide non faceret illum videntem, quia non procederet a principio vitali. v, 414, n. 25.
- Visio non solum ad mutationem objecti colorati mutatur entitative, sed etiam ad mutationem visibilis communis. vi, 12, n. 30.
- Visio non elicitur partim ab oculo, partimque ab specie, sed totaliter elicitur ab oculo, ut actuato specie. vi, 364, n. 31.
- Visio beata licet sit essentialiter, et ex principio specificativo difficile mobilis, non tamen est habitus, sed dispositio, quia non primo et per se, et per modum actus primi habet illam immobilitatem, sed per modum actus secundi, et ut derivatum a lumine gloriæ. vi, 273, n. 10, vide demonstratio et habitus.
- Visio beata non solum indiget specie representativa Dei, sed etiam lumine gloriæ, tum ut potentia elevetur, tum ut determinetur ad tantum, et talem modum intelligendi divinam essentiam. vi, 439, n. 10.
- Visio beata speculativa est, et practica, sicut et fides. vi, 692, n. 9, vide intellectus

- donum, sapientiæ donum et scientiæ donum.
- Deus non potest uniri per modum visionis cum intellectu creato. viii, 498, n. 27.
- Non potest fieri cum conversione ad phantasmata. viii, 399, n. 18.
- Visio attingit quidquid formaliter est in Deo. viii, 357, n. 52.
- Non tamen visio quidquid virtualiter est in Deo attingit. viii, 357, n. 52.
- Beatus per visionem formaliter attingit quidquid pertinet ad suum statum. viii, 361, n. 1.
- Non omnia futura contingentia, nec libera decreta Dei videntur per quamlibet visionem. viii, 365, n. 20.
- Videtur per visionem tota entitas actus liberi divini. viii, 365, n. 20.
- Potest videri visio beata, quin formaliter videatur objectum cum quo est connexa. viii, 365, n. 26.
- Vita æterna est visio Dei. v, 163, n. 3; 253, n. 23; 277, n. 1.
- Vita contemplativa, seu solitaria supra hominem est secundum philosophum. vi, 729, n. 16.

VITALIS.

Vitalis Semipelagianismi inventor. iii, 487, n. 1.

VITIUM.

- Vitia quomodo ex fine remoto sumant genus et causam. v, 404, n. 38.
- Vitium virtuti opponitur contrarie in genere morali. v, 703, n. 37, vide actus moralis et virtus.
- Vitium, et opinio non sunt difficile mobiles essentialiter. vi, 270, n. 2.
- Vitium non est habitus essentialiter, et ex specie sua, sed solum accidentaliter, et ratione status, et sic intelligendus est D. Thomas quando vitia vocat habitus. vi, 275, n. 14; vi, 352, n. 20, vide opinio.
- Vitia non tolluntur per unum actum, vel alterum oppositæ virtutis acquisitæ, sed per oppositam consuetudinem, nec per habitus gratiæ, et virtutum supernaturalium, sed tunc manent vitia physice, licet non maneant moraliter, seu in ratione avertentium a rectificatione rationis. vi, 324, n. 26.
- Vitia non possunt solum unico actu generari, sed indigent pluribus, et quare. vi, 347, n. 8, vide ars, habitus, opinio, scientia et virtus.
- Vitia dicuntur a philosopho esse ad aliquid, non secundum esse, sed secundum dici, sicut etiam virtutes. vi, 389, n. 8.
- Vitia aliqua quare dicantur capitalia, et non cardinalia. vi, 502, n. 43.
- Vitia non sunt connexa, quia cum deficient ab unitate regulæ, non habent rationem in qua uniantur, sicut virtutes habent bonum rationis perfectum. vi, 539, n. 25.
- Non omnia vitia sumunt speciem a Deo, sed solum quædam specialia, quæ sunt contra virtutes theologicas. vii, 634, n. 46.
- Visus, vide color et lux.
- Visus eodem actu, et tendentia respicit coloratum ut specificativum, et sensibilia communia ut accidentia. v, 671, n. 52; vi, 10, n. 26.
- Visus delectationes potiores sunt aliis delectationibus, prout scilicet deservunt sensitivæ potentiæ intellectui. vi, 213, n. 6, vide tactus.
- Visus species intentionales non manent in oculis transacto vel absenti objecto, sed si quæ videntur aliquando manere, sunt species aliæ emissæ ab oculis ad sensum communem, quæ ob multitudinem et vehementiam lucidi transacti non possunt statim ascendere ad sensum communem. vi, 368, n. 24.
- Visus species a quo causentur effective, vide species intentionalis.

VISUS.

VITA.

- Plantæ habent imperfectissimam vitam et occultam. ii, 763, n. 13.
- Vita in viventibus est prædicatum substantiale, non accidentale. iii, 72.
- Vitam in Deo habent omnia quæ ab ipso fiunt, et procedunt. iii, 72.
- Vitæ summus gradus est a nullo moveri. iii, 72.

VIVO.

Viventia per quid differant a non viventibus. iii, 72.